(Lähteenä Hämeenlinnan ympäristössä
vuosisatoja kerrottu kansantarina.)

Hämeen linnan jylhät tornit
tavoittavat pilven pieltä,
muurit heijastuu vetehen,
virran peittää musta varjo,
synkkä sillä on sanoma.
Mikä on tuo murheen ääni,
miksi holvit huokailevat,
miksi nyyhke, vaikerointi,
miksi muurien valitus?

Taru vanha alkoi juuri.
Siitä meille soittaa aallot,
laulaa linnut lehvistöissä,
kertoo kuoro kuusipuiden.
kuiskii korsien havina.
Viestit kiiri muilta mailta,
Itämeren tuolta puolen.
Tuuli meille tuota kertoi,
ilmat saattoivat sanoman.

Saapui usko Ruotsinmaalle,
tuli piispat ja papitkin
saarnaten ja kasteet tuoden,
pelottaen kansan kaikki
ihmeellisillä puheilla.
Miehet katsoi alta kulmain
julistajaa julmin silmin,
rengit naurulle repesi,
pelästyivät piiat pienet.

Risti säikytti pakanat,
väliin miekkana se iski,
saarna mielet viimein voitti.
Epäröivin, oudoin miettein
kansa kasteeseen alistui,
vä ki Ruotsin uskoon taipui.

Muille maille tahtoi piispa,
Suomehen halusi herra,
oudot tiemmä sen jumalat:
Ukko on ylinnä muita,
Tapio taas metsän herra,

Ahti aaltojen kuningas.
Hyvät kaikki haltijatkin,
Vellamo on vetten neito,
Mielikki salojen henki,
suojelija korven karjan.

Birger jaarli, valtaherra,
Ruotsin kuuluisa kuningas,
sotajoukon koolle kutsui,
laivat lähtöhön varusti,
puhui miehet pyörryksihin,
urhot uskon hurmiohon:
Sana täytyy Suomeen viedä,
kaataa kaikki uhrilehdot,
kastaa Herralle pakanat.

Sisar Jaarlin, Ingrid-neito,
tahtoi veljen matkaan tulla
levittämään lohdutusta
Suomen metsien väelle,
joukkojen tukena olla,
pitää huolta, hoivaella,
miesten haavoja sitoa.

Pitkään empi, viimein suostui
siskon pyyntöhön kuningas.
Laivat lähti, purjeet paisui,
messuvirret ilman täytti,
helkkyi kannella sävelet.
Ingrid katsoi taivahalle
kirkkain silmin ja rukoili.
Apua hän sieltä pyysi,
siunausta Suomenmaalle,
ymmärrystä ihmisille,
jotta kansa saisi lohdun,
armon, autuaan sydämen.

Saapui joukko rannikolle,
samosi kyliä kohti,
kilvet kauaksi näkyivät,
terät keihään välkkyilivät.
Hevot hirnui, koirat haukkui
vainutessaan vainolaiset.
Alkoi suuri suostuttelu
ottaa vastaan uskon onni.
Kun ei mitkään maanittelut

saaneet kansaa kääntymähän,
tuli miekat jo avuksi,
käteen löytyi tapparatkin,
jotta kaste onnistuisi.

Vuoti verta, kaatui miestä,
korpiin kastajat eteni.
Hämeen miehet väijyi siellä,
joka pensas heitä täynnä,
rakehina kiisi nuolet,
kivet lingoista sateli.
Sotamiehet suuren jaarlin
alkoi metsiä pelätä,
kun ei heitä taivaan herra
suojaa uskonsa sodassa.

Harventunut Ruotsin joukko
jatkoi kulkua edemmä.
Ingrid veljensä keralla
riensi niin kuin hurmoksessa,
kastoi rahvasta välillä,
pakkokasteen kaikki saivat.
Sitä itki hurskas impi,
sitä päivittäin murehti,
kun ei taivu jäyhä kansa
sanan autuaan edessä,
eivät ymmärrä puhetta.

Hämeen miesten riuskat ratsut
raisu päällikkö edessä
yllättihe ruotsalaiset,
miekat viuhui, keihäät iski,
monta miestä maahan kaatui.
Ingridin he sieppasivat,
sitten häipyivät pakohon.

Päivät vaihtui, vieri viikot
Hämeen heljän korpimailla,
Hämeen vetten viileydessä,
Hämeen lehdoissa monissa.
Ingrid oppi tuntemahan
hämäläisten kärsimykset,
kovan tuskan, pitkän piinan,
pahat ahdistuksen hetket,
maahan neitonen tutustui.

Oli kansa kelvollinen,
vakaa, jäyhä, luotettava,
ystäville uskollinen,
avulias, rohkaiseva.
Heimon päällikkö komea,
voimakas ja urhoollinen,
päätänsä pitempi muita,
Ingridiä miellyttihe,
sydämen jokin sytytti.
Nuoret vietti pitkät hetket
käsitysten käyskennellen,
elon arvoista puhuen.

Birger joukkonsa komensi
hakemahan haavikosta
siepattua siskoansa,
vangitsemaan ryöstäjätä,
saamaan päällikön tilille.
Korpeen ratsut näin ravasi,
sotilaita viilsi vimma,
kiukku kuuma mieltä poltti,
viha villitsi soturit.

Sadat ratsut kun ravasi,
korvet kaikui, tanner paukkui,
sudet, karhut säikähtivät,
painui piiloihin eläimet.
Birger riehui raivokkaana,
tutki loukot, luolat tutki,
haki jälkiä saloilta.
Saatiin viesti lintusilta,
variksilta, korpin suusta,
toivat tietoja harakat,
päästiin päällikön talolle.
Sieltä löytyi sisko kulta,
löytyi kaivattu kananen
talon suuresta tuvasta.
Häipyi huoli Birgeriltä
tavattuaan kaipaamansa,
kauan etsityn sisaren,
mutta armaan siskon katse
oli kirkkaampi kuin ennen,
tuli lämmin niissä loisti,
hehku entistä syvempi.
Pelkoa ei niissä nähty,
kärsimystä minkäänlaista.

Viimein löytyi päällikkökin,
hämäläinen uljas urho,
saatiin hurja saarrettua,
alle saalis jäi komea,
vaan ei saatu ilmaiseksi.
Mies kuin kontio salojen
karhun lailla kamppaeli,
iski ilveksen tavalla,
nuiji nyrkein vainoojia.

Ylivoima viimein voitti,
joukon alle uupui urho,
sitein vankoin köytettihin,
vietiin Birgerin etehen,
kumartumaan käskettihin.
Taipunut ei miehen selkä
eikä niska nöyristynyt.
Seisoi suorana kuin salko,
seisoi katsehin avoimin,
omalla hän maallaan seisoi
vieraan valtiaan edessä.

’Ota kaste’, kuului käsky.
Mies vain sylkäisi eteensä.
’Minulla hyvät jumalat,
tarvitse en kasteitanne,
uskostanne en välitä.
Rauhaan meidät jättäkäätte,
jotta voisimme asua
niin kuin ennen on eletty
tuvissamme, pelloillamme,
metsissämme, järvillämme,
isäin luomilla laduilla,
oman uskomme avulla.’

Jaarli suuttui nyt enemmän.
Ruoska viuhui, lyönnit läiski,
sisuuntui vain tuosta toinen.
Iskut, huudot kauas kantoi,
korviin Ingridin ne kiisi.
Neito juoksi luokse veljen,
joka ruoski raivokkaasti
hämäläisten päällysmiestä.
Birgerin edessä neito
maahan lankesi rukoillen,
anoi siinä hartahasti

lopettamaan lyönnit, iskut,
säästämähän miehen hengen.
Haettuaan sitten vettä,
pesi kasvot, hoiti haavat,
käsin hellin kannatteli,
puhui rakkaita sanoja.

Tuostapa tulistui Birger
huomatessaan siskokullan
miehen korvaan kuiskuttavan
rakastuneen naisen lailla,
karjui neidolle vihassa:
’Lopeta jo lirkutukset!
Tuota et nyt yhtään jatka
pakanan pahimman kanssa!
Kerran vielä jos tavannen
miehelle sun haastamassa,

Tylyyn tyrmähän sun laitan,
siellä loppuvat lorusi.’

Ravasi eteenpäin ratsut,
linnaan saapuivat perille,
tyrmään vanki heitettihin,
virumaan kiven sisälle.
Yltänyt ei sinne päivä,
kumottanut ei myös kuuhut,
eikä tähtiä näkynyt.
Lohtu ainoa hädässä
oli Ingrid, Ruotsin neito,
joka henkensä uhalla
oven taakse yöllä hiipi,
armahallensa puheli,
miehen mieltä lohdutteli.

Päivät kiisi, viikot vieri,
monet kuukaudet kuluivat,
virui sellissä vain vanki
kalvenneena, kuihtuneena.
Taipunut ei tuosta urho
pahankaan pakon edessä.
Joka ilta Ingrid saapui,
sanoin rakkahin rukoili,
puhui viimein veljellensä,
haastoi armoa anoen.
Turhia puheet olivat.

Viimein kertoivat kätyrit
kuningasta mielistellen,
kuka kulkee vangin luona,
kuka kantaa kuulumiset,
ken vie kansalle sanomat:
Jaarlin sisko kulkee siellä.
- Vahdit varmaan arvelevat:
lupa Birgerin lie hällä.

Tuosta suuttui jo kuningas,
linnasta hän vahdit vaihtoi,
siskon tyrmähän lukitsi.
Vaan ei Ingrid tuo ihana
unhoittanut ystäväänsä.
Takaa muurin öin ja päivin
kaunis laulu ilmaan kiiri,
kauas kaikuivat sävelet,
sulhon luokse kantautuivat.

Lemmestänsä neito lauloi,
kertoi onnestaan sävelin,
jotka muurin taakse kaikui;
kertoi uskostaan lujasta,
Vapahtajan rakkaudesta,
joka voittaa esteet julmat,
kahlehetkin katkoo kaikki.

Sana vietiin Birgerille.
Vihassansa ei tuo jaarli
enää säälinyt sisarta.
Ovi umpeen muurattihin,
sisälle jäi tyrmään Ingrid,
vähitellen ääni sammui,
yöllä vain se hiljaa helkkyi,
kaikui tyhjyyteen kadoten.
Kiinni niitattiin myös tyrmä
uppiniskaisen pakanan.

Kuuset hiljeni saloilla,
vaikenivat lehdon linnut,
kärpät karkasi pakohon,
piiloihinsa mäyrät painui,
vaimeni elämän ääni.
Soimaan jäi vain vieno virsi
sellin seinien sisälle.

Synkkä linna, murheen linna
sai nyt taakan kantaaksensa,
Ken on siellä yöllä käynyt,
soudellut ken virtaa pitkin,
on hän kuullut kumman laulun,
vaikerruksen vallan oudon.
Moni on pelännyt tuota
tummenneessa syksyn yössä,
kaikki kaikonneet edemmä.

Silloin tällöin keskiyöllä,
kun on tienoolla pimeä,
korviin kiirii ratsun kapse
yli vallihaudan sillan,
haarniskainen rautanyrkki
porttiin iskevi rajusti,
sisään pyrkii jaarlin haamu
siskon kuolemaa katuen.

Ovi aukea ei hälle,
kuunnella ei miehen ääntä.
Niinpä ratsu pois ravaten
katoaa manalan maille,
palatakseen keskiyöllä,
kun on linnassa pimeä.
Rauhaa ei saa Birger-jaarli,
armoa ei synnistänsä,
oman ainoan sisaren
kuolo kun on tunnollansa.
Miehen täytyy aina mennä
polte kuuma kannoillansa,
rauhatonna hän ravaten
ratsastaa tuhannet vuodet.

Kyyneleistä Ingrid-immen
kasvoi kauniit laululinnut.
Illoin niiden jälkeläiset
livertelee linnan luona,
toistaa tuttuja sanoja,
joita ennen lauloi Ingrid
lemmestänsä, uskostansa
linnan muurien sisällä.